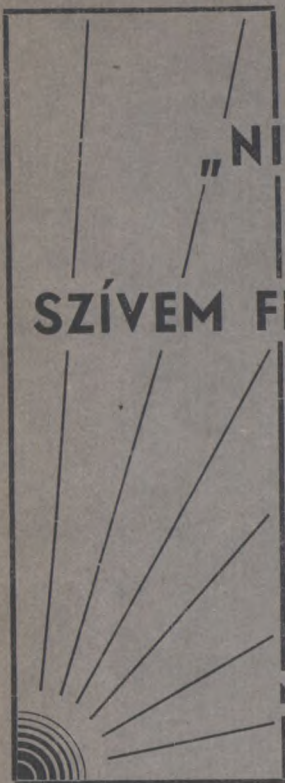

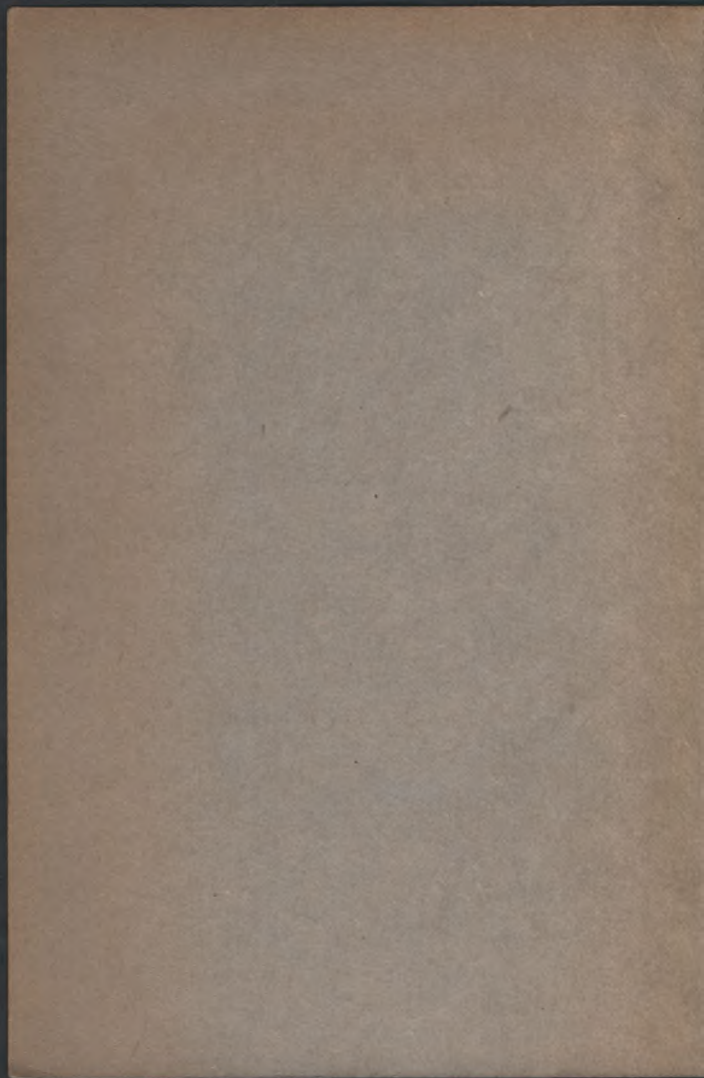
148231

3

**"NINCS MÁR
SZÍVEM FÉLELMÉRE"...**

NYÁRY PÁL

„NINCS MÁR SZÍVEM FÉLELMÉRE”...

DRÁGA SZERETTEIKÉT GYÁSZOLÓK ÉS SIRATÓK
VIGASZTALÁSÁRA ÉS LELKI ÉPÍTÉSÉRE

ÍRTA

NYÁRY PÁL,

TB. ESPERES,
PÉCSI REFORMÁTUS LELKIPÁSZTOR

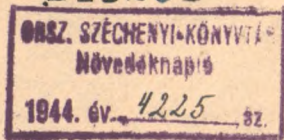
PÉCS, 1943. SZERZŐ KIADÁSA.

RÁKÓCZI NYOMDA, PÉCS, RÁKÓCZI-ÚT 35. TELEFON: 20-98 — 436612

ELHUNYTA ALKALMÁBÓL,
IGAZ RÉSZVÉTÉNEK KIFEJEZÉSÉRE,
A VIGASZTALÁS SZOLGÁLATÁNAK MELEG KÉSZSÉGÉVEL
KÜLDI E KÖNYVET:

148231

Felelős kiadó: NYÁRY PÁL, tb. esperes, református lelkipásztor.
A nyomdáért felel: KELLER JÓZSEF, a Rákóczi Nyomda cégtulajdonosa.

VIGASZTALÓUL JÖTTEM

Hozzád, fájó szívű Testvérem, e könyvecske sorain keresztül, mint részvétlátogató. Kérlek, fogadj szívesen akkor is, ha egyébként el is zárkózol a részvétlátogatások elől.

Megértelek: az emberek „részvéte“ igen sokszor csak szó, mely sebet üt inkább, semhogy gyógyítana. Az a mind sűrűbben jelentkező kitétel, mellyel a „részvétlátogatások mellőzését kérjük“, a hideg, sokszor csak tettető, részvétlen világgal szembeni meggyőződés megnyilatkozása: nem kérünk az olcsó vigasztalásból.

Vigasztalni csak Isten megvigasztaltjai tudnak. Ezek nagyon kevesen vannak. E keveseket azonban ne zárd ki. Lelkipásztorod előtt pedig mindig nyitva legyen házad és szived ajtaja.

Kérlek, fogadd e könyvet az Ige mellé

barátodul. Mindíg az Ige legyen az első és egyben próbaköve minden állításnak, mely a lélekkel és örökkévalósággal függ egybe. Pál apostol merész mondását jó megszívlelnünk: „Ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is nektek valamit azonkívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok.“ (Gal. 1:8.) Tehát legyen kiközösített lelkünk világából.

Lehet, hogy találatsz e könyvben dolgokat, melyek újak lesznek Előtted; az is lehet, hogy minden sorát nem fogadod rokonszenvesen, — de arra kérlek, ne utasítsd vissza, míg meg nem győződted, hogy a Szentírással és hitvallásainkkal egyezőek-e ezek?

A gyász az Isten meghívó levele; bár-hogyan fájjon is a seb, Isten szeretete rejlik mögötte, mellyel azt akarja, hogy átadd néki magadat, vagy ha ez megtörtént volna már, úgy mégjobban szenteld oda életedet meny-nyi Uradnak.

Ez azért is fontos, mert Te sem maradsz itt, — előbb vagy utóbb Hozzád is megérkezik a behívó, melynek ellenállnod nem lehet. Nem veheted könnyen az életet, mert számot kell adnod erről az ítélőszék előtt. Meglevő szeretteidre is tekints nagyobb felelősség-

érzettel. Igen komoly szó ez: „Örökkévalóság.“ Akármilyen hosszú együttlétet enged is nekünk az Úr itt, e bujdosás hazájában, a mi szeretteinkkel, — nem szabad elfelednünk, hogy az igazi élet mégis csak ott vár reánk: itt legfeljebb csak elkezdjük ezt, mihelyt Jézusban hívökké leszünk. (Ján. 3:36.) Csak a hitnek útján vagytok biztonságban, úgy Te, mint szeretteid is. Isten úgy akar vigasztalni, hogy megújuljon egész életed és áldás lehess azokra, kiket Neked adott az Úr és áldás minden emberre: hogy vigasztalást vihess a szomorkodóknak és világosságot a sötétségben ülőknek. Jer, Testvér, mielőtt tovább lapoznál, imádkozzunk:

Édes Atyám, vigasztalásnak hűséges Istene, imé leborulok Előtted! Kérlek, könyörülj rajtam és enyéimen. Ajándékozz meg minket azzal a vigasztalással, mely nemcsak gyászoló gyermekeid lelkére hat balzsamként, de képessé is tesz bennünket a vett vigasztalás elvitelére azokhoz, kik még nem vehették annak drága kijelentéseit. Hadd legyünk mi olyan megvigasztaltak, hogy áldott vigasztalói lehessünk másoknak.

Adjad, kérünk, a Te kegyelmedet gyá-

szoló sziveinknek, hogy gyászunkat a példaadás méltóságával hordozhassuk és sokan lássák meg, mit jelent a Te gyermekednek lenni a fájdalom próbáltatásai között is!

Milyen nagy a Te támogató hűséged ereje és milyen magasak a Te gondolataid, ó Isten, mellyel még gyászunkat is örök javunkra használod fel üdvözítő szerelmedből. Ó hadd legyünk mi ennek a kegyelemnek hálás bizonyoságtévői, míg itt bujdosunk e pusztában, melyen át egykor hazasegítesz bennünket, hívó gyermekeidet, a Jézus érdeméért.

Amen.

ELMENT...

Útra kelek és nem térek vissza...

Jób 16 : 22.

Elment... Kihűlt teste még itt van, de a drága lélek elszállott porhüvelyéből. Nem nyílnak fel többé e lezárult szemek, nem ölelnek többé e lehanyatlott karok. Zokogó sírásomat sem hallja már... Ó, ez a hideg mozdulatlanság csak rémesebbé teszi a halál szörnyű valóságát.

Elment... Mint a költöző madár, útra kelt és melegebb hazába szállott, itt hagyta fészket és itthagzott engem...

Ó milyen sötét a gyásznak éjszakája, mely rámszakadt. Ki támogat meg engem ebben a szívszaggató kínos árvaságban? Ki vigasztalja meg az én megtépett szívemet? Fáradt fejem hová hajtsam? Hiszen aki elment, ide többé nem tér vissza... Olyan hideg ez a világ és olyan részvétlenek az emberek.

Általában nagyon szegények vagyunk: azoknak sem tudunk elég gyengéd vigasztalást adni, akiket szeretünk. Éle van a szavainknak, nehezen tudjuk hordozni a lesujtott lélek fájdalmát; azt szeretnők, ha azonnal vigasztalodnék a zokogva szenvedő...

Testvér, a gyász sötétje arra való, hogy felfelé emeld könnyes tekintetedet. Isten vigasztalására van szükséged, ez pedig közel van Hozzád, mert jelen van a Vigasztaló. Csak segítségül kell hívnod: „Hívj segítségül engem a nyomoruság idején, én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem“. (Zsolt 50 : 15.) És vedd komolyan Jézusunk ígértét is: „Imé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig“. (Máté 28 : 20.)

Nem vagy hát egyedül, ha még olyan árvának érzed is magadat. Igaz, hogy elment Ő, kinek halála annyira lesujt, hogy azt hiszed talán: erre a sebre sohasem jöhet gyógyulás. Mégis arra kérlek, ne add át magad tehetetlenül a fájdalomnak. Csak sírj, hiszen a sírás a megkönnyebbülés útja. De fogjad hit által Jézusod kezét akkor is, mikor kitör belőled szenvedő szíved zokogása. Ha kisírtad magadat, imádkozzál. Azután vedd kezedbe a Bibliát. A Zsoltárok könyvében sok

drága igét találsz, melyek éppen ebben a lelki állapotodban sok vigasztalást nyújtanak neked. Azután a János evangéliuma 14—16. fejezeteiben, Jézusunk bucsubeszédeiben szól Hozzád Megváltód. A Jelenések könyve 7, 14, 21—22. fejezeteiben ugyancsak szükségeidnek megfelelő kijelentések balzsamcseppeit találod meg. Olvass naponként többször Isten igéjéből. Valahányszor a fájdalom keserűségével megtelik a szíved, azonnal élj az igeolvasás és az imádkozás áldott előjogával. Csak a *mára* irányozzad tekintetedet, mert a beteg szívnek szörnyű teher a *holnap* gondolata. Isten szeret Téged, ha reá támaszkodol: napról-napra megmutatja Rajtad ingyen kegyelmét és vigasztaló hűségét. Ezzel a hittel imádkozzál:

Irgalmas Isten, szerető Atyám a Jézus Krisztusban! Hozzád kiáltok e siralmas mélységből. Nagyon árvának, igen elhagyatottnak érzem magamat a reám szakadt súlyos gyász keresztje alatt. Szívem szörnyű érzéseit és sebeit Te látod, édes Atyám! Kérlek, könyörülj rajtam és irgalmasságodból hajolj hozzám gyengéd vigasztalásiddal és hordozz engemet, mert Nélküled én járni

sem tudok. Nem azt kérem Tőled, én Istenem, hogy sebeim gyorsan gyógyuljanak, hanem azért esedezem, hogy Te légy az én hű Vigasztalóm, ki napról-napra megajándékozol azokkal az áldásokkal, melyekre szüksége van szenvedő gyermekednek. Őrizz engem Istenem, hogy hitem meg ne inogjon, keserűségemben soha meg ne tagadjalak és minden nap megtudjam csókolni hit által szent kezedet, mely ha sebet üt, be is tudja gyógyítani azt. Várlak Téged, én Istenem, felelj kérlek az én esdeklő könyörgésemre, a Te irgalmaságod szerint, a Jézusért, Amen.

ENGEM VÁR JÉZUSOM.

*Jőjjetek énhozzám mindnyájan, akik meg-
fáradtatok és megterhellettetek és én meg-
nyugosztalak titeket!* Máté ev. 11 : 28.

Valaki hív, mert Valaki vár. Éppen most, amikor úgy érzed, hogy nagyon szegénnyé lett ez a világ, mert elment az, akit annyira szerettél. Akármilyen meleg legyen is egy-két lélek részvéte, — az igazi résztvevők nagyon kevesen vannak, — többre vágyik a szíved. Zokogva kérded: van-e balsamír ekkora fájdalomra, mint a tied? Van! Ezt akarja megadni Jézusod. Ezért tárja karjait feléd. Találkozni kíván Veled. Milyen kegyelem, hogy nem megy el melletted hidegen, mint annyi lélek Őmellette. Érdekli fájdalmad, jól ismeri gyászbaborult szíved minden gondolatát. Már a próféta lelke is megérezte, hogy nem lehet másképpen: „*Azért vár az Úr, hogy könyörüljön rajtatok és*

azért felséges Ő, hogy megkegyelmezzon néktek" ... (Ézsaiás 30 : 18.)

Csak te légy kész arra, hogy lábaihoz borulj és ne csak gyászod idejére várjad gyengéd kezének gyógyító érintését, hanem az egész örökkévalóságra szólóan add át magadat az Úrnak: lelkestől-testestől; multadat, jelenedet, jövődödöt... Ahogyan Ő igéri: „*Ime én, telvelek vagyok minden napon*“, így ígérd te is: „Én is Vele akarok lenni Uram, nap-nap után, percről-percre, szüntelen!“ Ebben az odaadásban van Isten vigasztalásának biztosítása a Te részedről. Akármilyen sötét is a jelen és akármilyen súlyos a lelkedre nehezülő kereszt, csak hívjad segítségül az Ő Nevét, válasza nem marad el, — többet nyersz, mint képzelni tudnád. „Mindaz, aki az Úrnak nevét segítségül hívja, megtartatik.“ (Csel. 2 : 21.) „Aki énhozzám jő, azt én semmiképpen ki nem vetem.“ Azért vár téged is, mert minden bizonnal elfogad. Így gyógyul meg sebzett lelked, így lesz tied az igazi vigasztalás.

Sebzett szíveknek áldott Orvosa, Úr Jézus Krisztusom! Hallom hívó szavad... Jövök Hozzád úgy, amint vagyok, lesújtott lel-

kem mérhetetlen fájdalmával, kétségeimmel, könnyen csüggedő szívem erőtlenségével, párányi mécsvilághoz hasonló, erőtelen hitemmel. Kérlek, fogadj el engem a Te kegyelmes ígéreted szerint; végy fel karjaidba és hordozz engemet, mert Nélküled összeroskadok. Gyujtsd fel előttem igéd tiszta fényét, áraszd szívembe Szentlelked vigasztaló erejét és add, hogy lássak, — add, hogy halljam hangodat szüntelen. Tudom, hogy méltatlan vagyok arra a nagy szeretetre, mely a Te isteni szívedből sugárzik felém, de azzal a megmérhetetlen irgalommal számolok, mellyel Te, a bűnösök Barátja hajolsz a feléd közeledőkhöz. Így hajolj hozzám is, én édes jó Uram, és vedd kegyelmed munkájába megfáradt lelkemet, hogy megépülve lehessenek én is bizonyágtevő juhod, szenvedő szíveket Hozzád vezető, megváltott tanítványod, Amen.

ISTEN AKARATA-E, VAGY A KÖRÜLMÉNYEK?

Felele Jézus és monda néki: „Amit én cselekszem, te azt most nem érted, de ezután majd megérted.“ János 13 : 7.

Ezeket az igéket Jézus, a Mesterét nem értő Péter apostolnak mondta. Nem így állunk-e a legtöbbször az Urral szemben mi is? „Nem értem, miért kellett ennek így történnie?“, — kérdezzük kitörő zokogással. Az Úr nekünk is ezt mondja: „Amit én cselekszem, te azt most nem érted, de azután majd megérted.“ Jézusunk nyilatkozatából először is az első három szót jegyezzük meg jól: „Amit én cselekszem!“... Ne feledd el Testvérem: Sohasem a körülmények miatt hal meg az ember, hanem mindig az Isten akaratából. Az Úr szólít el a földön élők sorából, akkor, amikor Ő jónak látja. Akit szeretünk, azt mindig korán veszítjük el, ha még

oly késő öregségben távozik is az illető. Mi mindig halogatnánk az elválás idejét, ha reánk volna bízva... Milyen jó, hogy nem bízta ránk az Úr, — szörnyű megbízás is volna ez. Éppen azért, ha önző szívünk még úgy nem érti is, — alázatos hittel hajoljunk meg az Úr akarata előtt.

Most még nem értjük, de bizalommal várjuk a megigért „ezután“-t, melynek elérésekor nyilvánvalóvá lesz minden. Aki az Úrhoz fordul vérző szívével, egyszer megkapja az isteni feleletet a maga idejében és alázatos meghajlással csókolja meg azt az atyai kezet, mely — bármennyire szörnyű súlya legyen is a gyásznak — nem hibáz soha.

Atyám, lábaidhoz roskadok vérző szívem mérhetetlen fájdalmával. Egyedül Te tudsz csendességet parancsolni lázongó lelkemnek. Köszönöm a balzsamként ható kijelentést, hogy a Te akaratod szólította magához az én drága Kedvesemet. Az én balga lelkem hiába okoskodik, hogyha így vagy amúgy cselekedtem, vagy tettünk volna, más kimenetele lett volna a dolognak... Némítsad el e kínzó gondolatokat édes jó Atyám! Bármennyire

fájjon is a súlyos veszteség, a megnyugvás útjára ez a tudat vezethet: Te cselekedtél! Atyám, a Te szívedre borulva sírok, míg el nem jön ezután a vigasztalásnak áldott ideje, felismerése a rendelkező, bölcs akaratnak, mely előtt alázatosan vágyom mélyen meghajolni, dicsőítve szent nevedet, az Úr Jézus Krisztus kegyelmében. Ámen.

ÉLŐ MEGVÁLTÓM VAN NEKEM!

*„Tudom, az én Megváltóm él és utoljára
porom felett megáll“... Jób. 19 : 25.*

Ha a szenvedő Jób lelke ezzel a bizonyossággal tudott győzni a reátámadó kísértéseken, — mennyivel könnyebb nekem támaszkodnom erre a diadalmas hitre. Amikor Jób élt, még csak a próféciák jövődölései beszéltek arról, hogy a Szabadító egyszer eljövend. Én már benne élhetek a beteljesedés nagy örömében: Megváltóm eljött! Nemcsak születése felett örvendezhetem, láthatom véres keresztjét, megnyilt koporsóját; hitem szemei kísérhetik égbe emeltetésének útján, az Atyának jobbán látva Őt, ki „mindenha él, hogy esedezzék is“ énérettem. *„Mert nem olyan Főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenekben“.* (Zsid. 4 : 15.), ki nékem is ezt mondja: *„Ne félj, én vagyok az*

Élső és az utolsó, és az Élő, pedig halott valék és íme élek örökkön örökké Amen és nálam vannak a pokolnak és halálnak kulcsai.“ (Jel. 1 : 17—18.)

Atyám, ne engedd elfeledni, hogy az én Megváltóm él! Súlyos gyászomban ez a tudat vigasztaljon és amikor rám szakad veszteségem gyötrő fájdalma, hogy földre nyomjon, mint olyat, kinek nincsen vigasztalása, biztass meg engem is, édes Atyám, hogy Jézusnál vannak a halálnak kulcsai, az Ő igéjének fényében láthatok megnyilatkozott eget, mert parancsoló szavára oszlik szét az én sötétségem is és változik világossággá...

Jézusom, hadd borulok áldott kebledre mély fájdalmamban, hogy gyógyulást, békét, állandó vigaszt találjak és gyászomban is felragyogjon könnytől ázott szemeimben a Tőled nyert hitnek bizonyossága, mellyel mindeneknek hirdetem: Tudom, az én Megváltóm él! Ámen.

NEM SZABAD SÍRNOM?

*Meghallgatja az Úr az én siralmam
szavát.*

Zsolt 6 : 9.

Vannak „vigasztalók“, kik szeretnék a sírást beléfojtani a szenvedőbe, mintha bűn volna sírni és kegyetlen részvétlenséggel akarják elnémitani azt, kinek szívéből felzokog a mardosó fájdalom.

„Hát nem szabad sírnom?“, — kérdi a meggyötört lélek. Vannak, kik keményen felelik: „Nem!“ És még talán bibliai igét is készek keresni, hogy alátámasszák kegyetlen válaszuk jogosságát: Lám, a naini özvegynek is ezt mondta az Úr: „Ne sírj!“ (Luk. 7 : 11—17.). Igaz, hogy ezt mondta, de az irgalom hangján mondta és a következő pillanatokban már vissza is adta a feltámasztott fiút a síró anyának. Van-e gyengéd szeretet bennünk, mikor a zokogva sírót vigasz-

talni akarjuk? Isten ígéje ezt adja tanácsul: „Sirjatok a sírókkal!”

Ha együtt sírsz azzal, kit földre roskaszt gyászának terhe, akkor van jogod így szólni végezetre: „Ne sírj!” A sírás Isten kegyelmének ajándéka. Jézusunk boldogoknak mondja a sírókat, mert ezzel válnak fogékonyá a vigasztalás elfogadására. A sírás a megkönnyebbedés útja. Elviselhetetlen a fájdalom, ha feszültségét le nem vezetheti a meginduló könnyek áldott zápora.

Csak sírj mindanyiszor, amikor megtelik a szíved a veszteség gyötrő fájdalmával! Szabad sírnod, csak egyre vigyázz: mennyei Urad keblére borulva sírj! Ne zúgj, ne lázongj, hiszen egy hajszál sem eshetik le fejünkről az Úr tudta és akarata nélkül. És amit Ő cselekszik, akkor is jó, ha sebeket okoz áldott kezének munkája. Ne szállj perbe az éggel! Ne akard visszakövetelni, akit elhívott az Úr! Sírj csendesesen és egy percre se feledd az Úr ígését: „Ime, én tiveletek vagyok minden napon!” Tehát nem vagy elhagyatott! Bár az Úr egy pillanatra sem hagy magadra Téged, — szenvedő gyermekéhez bizonyára nagyon közel hajol. Az a fontos, hogy mint az Ő gyermeke szenvedj

és öleld át az Urat hited karjaival: „Nem bocsátlak el Téged, míg meg nem áldasz engemet!” (I. Mózes 32 : 26.) Az Úr megmutatja melletted álló hűségét és kisírva fájdalmad forró könnyeit, meglátod az Ő kegyelmes arcát és meghallod síralmad szavára adandó válaszát is: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!” (Ésaiás 43 : 1.)

Vigasztalásnak Istene, édes jó Atyám! Áldott légy, hogy kebledre borulva sírhatok, várva naponként megújuló vigasztalásodat. Napról-napra ingyen adod a Te kegyelmedet, Reád várakozó gyermekednek. Újuljon meg kérlek, rajtam is minden napon ez a vigasztaló kegyelem, miként asztalunkon a kenyér, hogy látható legyen életemen támogató hűséged imádatra méltó munkája... Megerősödésem hadd támasszon bizalmat azokban az erőtlen lelkekben is, kiket a próbáltatások nem vittek közelebb Hozzád, sőt messze sodortak Tőled. Legyen az én ajkam hangos hirdetője annak, hogy valóság a Te vigasztalásod; meg tudsz Te tartani minden elesendőt, ha segítségül hívja szent nevedet, Jézusunk érdeme alapján, Ámen.

MI LESZ HALOTTAINKKAL ?

Az Isten igéje felel e kérdésre: „Nem akarom atyámfiai, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak, hogy ne bánkódjatok, mint a többiek, akiknek nincsen reménységük. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen Isten előhossa azokat, akik elaludtak a Jézus által Ő vele együtt. Mert ezt mondjuk néktek az Úr szavával, hogy mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljöveteleig, éppen nem előzzük meg azokat, akik elaludtak, mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először, akik meghaltak volt a Krisztusban; azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe, a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Urral leszünk. Annakokáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.“ (I. Thess. 4 : 13—18.)

És hallék az égből szózatot, amely ezt mondja vala nekem: írd meg: „Boldogok a halottak, akik az Urban halnak meg mostantól fogva. Bizony azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól és az ő cselekedeteik követik őket.“ (Jel. 14 : 13.)

Jézusunk főpapi imájából:

Atyám, akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is én velem legyenek, hogy megláthassák az én dicsőségetemet, melyet nékem adtál“... (Ján. 17 : 24.)

És álljon itt még az I. Kor. 15. fejezetének 51-ik versétől következő szakasz: „Imé titkot mondok néktek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásba, az utolsó trombitaszóra, mert trombita fog szólni és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban és mi elváltozunk. Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltöjön magára és e halandó test halhatatlanságot öltöjön magára. Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik és a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz íge, mely meg van írva: Elnyeletett a halál diadalra. Halál, hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad? ... De hála az

Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk, a Jézus Krisztus által. Azért szerelmes Atyámfiai, erősen álljatok, mozdíthatatlanul buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.“

A halál utáni állapotról hitvallásaink így tanítanak:

A Heidelbergi Káté erre a kérdésre: „*Micsoda vigasztalásod van a test feltámadásából?*“, így válaszol: „*Az, hogy nemcsak lelkem megy ez élet után azonnal az ő Fejéhez: Krisztushoz, de testem is, Krisztus ereje által feltámasztatván, lelkemmel ismét egyesül és Krisztus dicsőséges testéhez hasonló léssen.*“ „A Második helvét hitvallás“ ezt tanítja: „*Azt hisszük, hogy a hívők a testi halál után azonnal Krisztushoz költöznek, annálfogva ők teljességgel nem szorulnak az élőknek a holtakért való tisztességtételére vagy könyörgéseire, általában semminemű szolgálataira.*“ Ugyancsak e hitvallás tanítja: „*Amit pedig némelyek a tisztító-tüzzről tanítanak, az ellenkezik ezzel a keresztyéni hittel:*“: „*Hiszem bűneimnek bocsánatát és az örök életet.*“ Ha a kereszten megtérő lator meghallotta Jézusnak bátorítá-

sát: „Még ma velem leszel a paradicsomban“, nyilvánvaló, hogy nincsen tisztítótűz, mert akkor ennek a latornak csak ezt helyezhette volna kilátásba Megváltónk, hiszen gyilkos gonosztevő volt az. Ha mégis a paradicsomot, még pedig: „ma“ ígérte neki, nyilvánvaló, hogy a megtérő latornak elég volt a Krisztus vére, ez az egyetlen megtisztító hatalom, mely számunkra is elég. (I. János 1 : 7.) Különben is Jézusunk a Hegyi beszédben csak két útra mutat, (Máté 7 : 13—14.), melyek átvezetnek az életen; a keskeny és a széles útra, ezek közül az első az életre, a második a veszedelemre visz, de nem tett említést egy harmadik, mondjuk, a sokat hangoztatott „arany középút“-ról, mely a tisztító tűzre vezetne. Nincsen hát a túlvilágon megtisztulás; annak itt kell végbemenni Krisztus megtisztító vérének hatalma és a Benne való hit által.

Ezért nem imádkozunk halottainkért, mert az üdvözültek Krisztus közelében vannak, az elkárhozottakért pedig semmit sem tehetünk.

Aldott légy Istenünk ezért a boldog hitért, hogy Krisztusban elhunyt kedveseink,

mihelyt tőlünk elválnak, azonnal a boldog örökkévalóság részesei lesznek. Milyen jó, hogy nem szorulnak a mi emberi szolgálatainkra, mert a Te véred hatalma, Uram, Jézusom, teljes üdvösséget szerzett nekik. Add, hogy ebben a meggyőződésben, gyermeki hittel tudjam kezeden őt, kinek elköltözése olyan mérhetetlen fájdalom nekem. Hadd higgyem és valljam, hogy a Te mennyei világodban nincs szüksége részemről semmire... Add, hogyha reá gondolok, hálaadó imádságaimmal emelkedjem Hozzád, hogy földi életének megfutott útja tartamára nekem (és nekünk) addad Őt. Áldott légy közöttünk töltött drága életének minden boldog öröméért és áldásáért és légy áldott azért a reménységért hogy amikor majd én is Hozzád érkezem és megláthatlak Téged, hűséges Istenem, Szent Fiaddal és a Szentlélek Istenével, királyi széken, Ő is ott lesz abban a megdicsőült seregben és együtt énekelhetjük a Téged magasztaló mennyei éneket, Jézusom érdeméért, Amen.

MIT KERESITEK A HOLTAK KÖZÖTT AZ ÉLŐT?

— T e m e t ő b e n —

Lukács 24 : 5.

Egyik nagy magyar írónk sírján, az egri várban, egyszerű fakereszten, a személyi adatokon kívül, ez a rövid felirat olvasható: „*Csak a teste.*“ Hányan felejtik el ezt az igazságot azok közül, kik sűrűn zarándokolnak szeretteik sírjához, mintha a sírhalom mellett megállva, közelebb volnának elköltözött drága kedvesükhöz. Pedig „Ő“ nincs a hant alatt, „csak a teste“, a szétomló porhüvely, melynek oszlása a halál pillanatában azonnal elkezdődik. Porrá lesz, mi porból vétetett. Amilyen helytelen volna ebben a tudatban teljesen elhanyagolni azt a sírt, éppen annyira nem helyén való túlságba vinnünk a nekünk annyira drága nyugalóhely ékesítését. A halottkultusz nem keresztyén

dolog. Ültessük el és ápoljuk feltámadást hirdető virágainkat, de ne feledjük, hogy elköltözött kedvesünkkel semmi jót sem teszünk azzal, ha sirhalmát díszítgetjük. Az élőkkel tegyünk jót elhunytjaink emlékére. Mennyyel becsesebb szolgálat ez és mennyire keresztyénhez méltó. Hány szeretetintézmény szenved szükségét azért, mert hiányoznak, vagy kevesen vannak áldozatkész és állandó jóltevői. Mi lenne, ha a sirokat túlkoszoruzó, hivaikodó kegyelet helyett, árvák és özvegyek könnyeit törölgetné szeretetadományaival a kedvesét sirató ember. Még mindig nyilhat virág a síron is, ha megértjük, hogy Megváltónk mennyire lelkünk-re kötötte az Ő kicsinyeivel szemben a cselekedetté váló szeretet áldozatkészségét (Máté 25 : 31—46.), — tudván, hogy amit azokkal teszünk, voltaképpen Jézusunkkal cselekedtünk. Áldott szolgálat az és így ápoljuk elköltözött kedveseink emlékét is, ha az ő emlékezetükre adjuk szeretetadományainkat egyházunk missziójának, vagy akármelyik intézményünknek támogatására. Életünkben tegyünk jót azokkal, kiket Isten nekünk adott. Haláluk után pedig ne drága sírkőbe öljük ezreinket, hanem Jézus szere-

tetét gyakorló munkákat támogassunk anyagi tehetségünkkel. Ezt a szolgálatot nem semmisíti meg a hervadás hatalma, — Istent dicsőíti ez a munka, egyszersmind legméltóbb ápolása azok drága emlékének is, kikért haláluk után is készek volnánk minden áldozatra.

Atyám, e drága sírhalom mellől Hozzád emelem imádkozó szívemet. Áldalak azért, hogy Őt, kinek porrészeit e hantok takarják, nekem adtad és drága életén keresztül annyi áldást adtál énnekem. Óh add, hogy valahányszor megállok sírhalma mellett, a hálaadás legyen egyre nagyobb szívemben azért, hogy magaménak mondhattam az én drága Kedvesemet és mindig megszenteltebb legyen bennem a fájdalom, mely a Te vigasztaló kegyelmedtől válják kívánatos cselekedettké.

Óh Uram, kérlek, taníts engem is keresztyén módon gyakorolnom, Kedvesem áldott emlékének ápolását, hogy ezzel is azokkal tegyek jót, kiket a magad kicsinyeinek mondasz, én Uram és én Megváltóm, Amen.

NEM JÖTT MÉG ONNÉT VISSZA SENKI? ...*

Ha Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk és hiábavaló a ti hitetek is.

I. Kor. 15 : 14.

Nem jött még onnan vissza senki! Ez a sátán hazugsága, mit a bűneit szerető ember szívesen tesz magáévá, hogy elaltassa lelki ismeretét. Olyan ez a nyilatkozat, mint durva ököl visszavágása a megmentő kegyelem üzenetére. Meghazudtolása az igaz Istennek, ki egyszülött Fiát feltámasztá halottaiból. Az Úr Jézus tehát visszajött onnét és ezáltal, hogy visszajött, fundamentumot adott az anyaszentegyháznak, mely a feltámadás bizonyosságára épült. Hazugsággal csak nagyon rövid életű mozgalmat lehet elindítani...

* Mutatvány szerzőnek „Szívemet Hozzád emelem” című imakönyvéből.

Kétezer esztendő's multja van az anyaszent-egyháznak, melynek eddigi története is kezesség a Fej ígérete mellett: „A pokol kapui sem vehetnek rajta diadalmat!“ A lefolyt kétezer esztendő a küzdő egyház örökös harcában telt el. Az Antikrisztus állandóan mozgósította seregeit ellene. Cirkuszok porondjain, máglyák tüzében, gyötrelmes kínzások megszámlálhatatlan nemei között, börtönök mályén, gályák padjain kereszt és bitófákon, öldöklések között, vértanuk százezreinek adott erőt. Aki visszajött „onnét“. Életnek Ura és királya lett a benne hívők milliói számára. Itt él és országol felettünk és bennünk. Ha így van, akkor vissza kellett jönnie, mert őt seven keresztül vérzett el a kínok keresztfáján és élettelen tetemét magába rejtő sírjára odaillesztette az ellenség a nagy követ. Ha az a kő el nem hengerült volna, akkor ma nem volna mit tagadnod. De mert itt van és hatalmát látod, azért próbáld megbotránkoztatni a gyenge lelkeket erőtelen beszédeddel. Tenyereddel akarod eltakarni a napot, hogy letagadhasd az égről: „Nem jött még vissza onnét senki.“ Tehozzád tehát még mindig nem érkezett meg. Eredj és kérdezd meg felőle azokat, kik Vele és

Benne élnek, majd felragyog tekintetük és bizonyágtételükre a te szived is megdobban: érezned kell, hogy nincs igazad és jobb előbb, mint később megvallanod: Legyőztél Uram, hála, hogy értem is visszajöttél!

Hatalmas Isten, életnek és halálnak Ura, alázattal hajtom meg fejemet Előtted! Add, hogy a hitetlenség támadásai soha meg ne ingassák gyenge hitemet. Te jöjj segítségül. Adj tisztánlátó szemeket és becsületes meghajlást a Te igazságod előtt. Kapcsolj engem is össze az én feltámadott Megváltómmal, hogy bennem való életének hatalma is erősítse hitemet minden támadással szemben, kegyelmedből a Krisztusért, Ámen.

A B. F. R. A.

Mit jelent ez az öt betű a református keresztyének gyászjelentésein?

Ezt jelenti: „A boldog feltámadás reménysége alatt!”

Kik hálnak meg a boldog feltámadás reménységében?

Akik Krisztusban élnek.

Megváltónk ezeket mondja: „... *Eljő az óra, amelyben mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az Ő szavát és kijönnek; akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.*“ (Ján. 5 : 28—29.)

Kik azok, akik a jót cselekedték? Jó csak az, ami Isten akaratából és azzal egyetemben történik. Cselekedeteink csak akkor lehetnek jók, ha életünk összhangban van Istennel. Amíg meg nem tér az ember, nem lehet harmóniában az Urral. Az Ő királyi akaratára szerint, Isten minden emberrel végez-

tethet jót, de a dolog állandó gyakorlatát tekintve, evangéliumi értelemben csak a megtért ember tud jót cselekedni.

Gonosz mindaz, ami Isten akaratával ellentétben áll, és annak útját keresztezi. Az istenellenes lélek kárhozatban él és hal meg, — kárhozatra fog feltámadni is ama nagy órában.

„Bizony, bizony mondom néktek — mondja a mi Urunk Jézus, — hogy aki az én beszédeimet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van, és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre.“ (Ján. 5 : 24.)

„Az pedig az Atyának akarata, aki elküldött engem, hogy amit nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámasszam azt az utolsó napon. Az pedig annak az akarata, aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz Őbenne, örök élete legyen és én feltámasszam azt az utolsó napon.“ (Ján. 6 : 39—40.)

Akiket Jézusunk igéi éltetnek, azok halnak meg majd „a boldog feltámadás reménye sége alatt.“

Vajha ezek között lehetnék én is és mindazok, akiket nékem adott az Isten!

LESZ-E VISZONTLÁTÁS A SÍRON TÚL ?

*„Elmegyek, hogy helyet készítek néktek.
És ha majd elmegyek és helyet készítek
néktek, — ismét eljövök és magamhoz
veszlek titeket, hogy ahol én vagyok, ti
is ott legyetek.“*

Ján. 14 : 2—3.

Vannak, kik keveslik a kijelentésnek azt a mértékét, amennyit jónak látott tudunkra adni az Úr a „másvilág“ tényeiből. Pedig a Biblia nemcsak tökéletes kijelentés, hanem elegendő is arra, hogy világánál tisztán lássuk a kegyelem kijelentett titkait.

A hitnek útján járó ember ösvényeire elegendő fénysugár hull a magasságból, csak el ne felejtjük, hogy a szemmel való látás ideje nem jön el addig, amíg itt vagyunk. (2. Kor. 5 : 7.)

Ragadjuk meg és gyűjtsük össze a kijelentett igazságokat és ne akarjuk fellebbenteni a titkok fátyolát azokról a dolgokról,

melyeknek ismeretére most még nem tart alkalmasnak bennünket Isten bölcsesége, ki jól tudja, hogy mit tudunk elhordozni?

Lesz-e viszontlátás a síron túl? A hívő ember, Jézus kijelentése alapján boldogan vallja, hogy ott, a dicsőség hazájában, meglátja majd üdvözült szeretteit. „Magamhoz veszek titeket, — mondja az Úr — hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek“. Tehát ott lesznek a megváltottak együtt az ő Urokkal. De az is bizonyos, hogy ott nem egymás látása lesz fontos nekünk, hanem mindenkefelett az, hogy az Urat láthatjuk és, hogy Ővele lehetünk.

Amikor e testet levétközzük, megszűnnek azok a fogalmaink, melyek e földön jeölték összetartozásunkat. Ott nem leszünk hitestársak, szülők, vagy gyermekek... Ott üdvözült lelkek leszünk, Isten megváltottainak, mennyei feladatokat betöltő serege. Ott nem házasodnak, férjhez sem adatnak... abba az életbe nem szólhat bele a test, melyet itthagynak, hogy porrá legyen.

Ne fájjon ez nekünk, kik annyira összekötte érezzük magunkat a halálban is a mi drága szeretteinkkel. Hiszen ami most leg-

jobban foglalkoztat, az feltétlenül meglesz:
Viszontlátjuk egymást a síron túl.

De készüljünk a legnagyobbra, mindenekfelett az Urral való találkozásra és engedjük, hogy a Szent Lélek már e földön tisztítson bennünket, vegye el önzésünket, testies gondolkodásunkat és irányítsa tekintetünket arra az öröme, melyet Jézusunk meglátása jelent odafent. Higgyük el, hogy a mi kedvesünknek is ez lesz ott a legnagyobb öröme, hogy a Királyt az ő ékességében látják szemünk. (Ézs. 33 : 17.)

Írd be Uram, mi szívünkbe az igének igazságát. Add, hogy azt keressük, azt keressem én is, amit Te akarsz megadni kegyelmedből.

Ó drága kijelentés, hogy ahol Te vagy, ott lehetnek a Te megváltottaid is. Ne fájjon az Neked, édes Atyám, hogy ma még az én drága Kedvesem jut először eszembe, midőn a boldog örökkévalóságra gondolok. Nevelj engem Szent Lelked által, hogy mindig jobban vetközzem le testi gondolataimat és egyre jobban az legyen a fontos nekem is, hogy Téged láthatunk és dicsőíthetünk majd ott a Te mennyei világodban, a mi Urunk Jézus Krisztus váltsága alapján, Ámen.

HALOTTAKTÓL NEM VÁRUNK KIJELENTÉST.

*Ne találta té te közötted, aki az ő fiát
vagy leányát átvigye a tűzön, se jövőd-
mondó, se varázsló, se bűbájos, se ördön-
gösöktől tudakozó, se titokfejtő, se halott-
idéző. Mert mind utálja az Úr, aki eze-
ket műveli.*

V. Mózes 18. 10—12.

Nagy kísértés a kedves halottját sirató lélekre az a gondolat, hogy érintkezhetik az elköltözött lelkével és választ kaphat kérdéseire. E sorok írója nem könyvekből, sem nem hallomásból, hanem fájdalmas tapasztalatok alapján ismeri ezt a bibliaellenes utat, melyre még teológusdiák korában tévedtek lábai. Akkor még nem élt lelki életet e könyvecske szerzője, kit az Úr kegyelme hamar kiszabadított az idegösszeroppanás veszedelmével fenyegető környezetből. Célja volt ezzel Istennek, ki a Krisztussal való közös-

ség boldogságát tartotta fenn számomra, mert néhány év múlva megismertem az életre vívő utat. Isten igéjének ismerete és ennek alapján írott, komoly művek olvasásának hatása alatt, szent meggyőződéssel kiáltom mindeneknek: „Ne találtassék te közötted — halottidéző, mert mind utálja az Úr, aki ezeket miveli.“

Nemcsak az ó-testamentumban olvassuk az Úr tiltakozását a halottaktól tudakozódás ellen, hanem az Úr Jézusnak a gazdagról és Lázárról mondott példázatában is ott van ez a tiltakozás. Amikor a gazdag arra kéri Ábrahámot, hogy bocsássa el Lázárt az ő atyjának házához: „Mert van öt testvérem, hogy bizonytságot tegyen nekik, hogy ők is ide, e gyötrelemnek helyére ne jussanak“, — Ábrahám így válaszol: „Van Mózesök és prófétáik, hallgassák azokat. A gazdag így felel ez ellenvetésre: „Nem úgy atyám Ábrahám; hanem, ha a halottak közül megy valaki hozzájuk, megtérnek“. Milyen komolyan hangzik Ábrahám határozott ellentmondása: „Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad“.

Ez az igazság: Van Megváltóm és van

Bibliánk. Amire szükségünk van, tudtunkra adja az Úr az ő Lelke és igéje által. Amiket pedig elrejtett előlünk, azokat illetőleg ne kíváncsiskodjunk. Miért akarjuk fellebbteneni a titkok fátyolát, ha az Úr jónak látta elfüggönyözni előttünk az ablakot?

Érjük be azzal, amit a kijelentés tudtunkra ad. Hívó embernek nincsen szüksége másra, mint amit Urától megkaphat. A halottaktól tudakozás senkit sem tesz alázatos, Krisztusért égő keresztyénné. A szellemidézés mestersége, a spiritizmus, mint valláspótlék, elterel a Golgota evangéliumától; bibliaellenes tanításokkal traktálja hiszékeny híveit. Megcsalt lelkek a spiritiszták, kiket „a gonoszság lelkei” csálnak meg hazugságaikkal, midőn üléseiken a megholtak lelkei nevében jelentkeznek. Olvassuk el, mit mond Pál apostol az Efézusi levél 6:11-12-ben ezekre vonatkozólag.

Éppen ezért komolyan kérek minden embert és ezek között a kedveseik elvesztése miatt bánkódó lelkeket, fel ne üljenek a spiritiszták hívogatásainak, mert megcsalattakká lesznek és idegeik világát is veszély fenyegeti.

Isten szentsége és komolysága kizárja

még a lehetőségét is annak, hogy üdvözült szereteteink lelkei kíváncsiskodó szellemidézők mesterfogásaira jelentkezzenek és kijelentéseket adjanak az élőknek. Kárhozott lelkek kijelentéseitől pedig őrizzen meg Isten mindenkit, mert a kárhozottak kizáratlak az igazság világából, tehát igazat nem is tudnak mondani.

Élő Megváltónk van nekünk, aki felajánlja és megnyitja boldog közösségét a benne hívőknek. Jézus Krisztusban hívő keresztyéneknek elég az a kijelentés, mit az ó- és újtestamentomi Szentírásban kaptunk az Úrtól. Pál apostol azt mondja: „De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok.” (Gal. 1 : 8.) Ez világos beszéd.

Járjunk az igazság útján, — Jézus Krisztus nem csalja meg a benne hívőket; míg e földön élünk, „hitben járunk, nem látásban”. (2. Kor. 5 : 7.) „Boldogok, akik nem látnak és hisznek”. (János 20 : 29.) Hidd el, ó kedves lélek, hogy a hitnek útján csak felüdülés és öröm vár reánk; gyötrelem és kétségek sorozata a nyugtalan, a hinni nem, de a min-

den áron látni, hallani és tapintani akaró
lelkekre.

Igazságnak Istene, Atyám a Jézus
Krisztusban! Vezess engem, kérlek, a hitnek
útján lépésről-lépésre és add, hogy míg e
földön járok, mindig elég legyen számomra,
amit Te kegyelmedből nékem kijelentesz.
Amen.

KIS GYERMEK HALÁLÁRA.

Ahol van a ti kincsetek, ott lesz a ti szívetek is. Máté 6 : 21.

Miért kellett elmennie, mikor annyi örömet jelentett közöttünk létele? Olyan volt, mint a mennyből érkezett sugár: boldogított, reményeket fakasztott, bátorított és küzdelemre sarkalt. A sugár visszaszállt az égbe és felettünk most a gyász borús felhői sötétlenek. Hová ment, hová lett? Isten magához vette őt. Ott jobb helye van neki, mint mi közöttünk volt. Szegényebb lett számunkra e föld, de gazdagabb a menny. És Isten azt akarja, hogy ott legyen a szívünk is, ahová kincsünket emelte. Azért vitte fel, hogy könnyes szemeinkkel kitartoán odatekintsünk, ahová bennünket is vár az örök Szeretet.

Az égbe távozott drága gyermek, mint Isten áldott eszköze von most bennünket fel-

felé. Így akarja elérni az Úr az ő üdvözítő szándékát.

Boldog házaspár temette el egyszer valahol két kicsiny gyermekét egymásután. A mélyen sújtott szülők nem tudtak vigasztalást bevenni, annyira fájt szívök. A módos embereket Istennek egyik megáldott szolgája látogatta meg, ki fájdalommal tapasztalta, hogyan zárkóznak el minden vigasztalás elől az Isten utait nem értő szülők.

Amint — látogatása alkalmából — sétát tettek a birtokon, látniok kellett, hogy a pásztorok hiába unszolják átkelésre a nyáját a sekély vizü patakon, a juhok vonakodnak a vízbe lépni. Ekkor a lelkész két kis báránykát kapott fel és átgázolt velük a vizen. Mikor az anyajuhok meglátták a túlsó parton bégető báránykáikat, azonnal utánuk indultak és az egész nyáj átvonult a vizen.

A lelkész a szülőkre tekintett és így szólt: „Lássák, ezt tette önökkel is az Úr: A két báránykát átvitte a túlsó partra, hogy a vesztes szívek is utánuk induljanak.“*

Igen, e kicsiny gyermek holtteteme felett is Isten hívó szava, egyben ígérete hang-

* Kilburnné elbeszélése nyomán.

zik: „Ahol van a ti kincsetek, — (ott legyen)
— ott lesz a ti szívetek is!”

Vérző szívvel borulunk lábaidhoz meny-
nyei szent édes Atyánk, kicsiny halottunk
holtteteme mellett. Fájdalmunk nagyságát
Te látod, szenvedő lelkünk gyötrelmei nyil-
ván vannak Előtted!

Esedezve kérünk, könyörülj rajtunk; ha-
jolg hozzánk leverettetésünkben a Te csodá-
latosan gyengéd vigasztalásoddal.

Lázongó szívünknek, ennek a háborgó
tengernek, Te adj csendességet, láttasd meg
velünk: mekkora kegyelem az, hogy drága
kis gyermekünket magadhoz vetted, felemel-
ted a dicsőség hazájába. Ez a gonosz világ
nem fertőzhette meg. — úgy ment el, aho-
gyan alászállott. Bár bünrehajló szívet ho-
zott magával, — miként mindannyian, kik
első szüleink örökségét vettük. — Te nem
engedted meg, hogy a bűn beszennyezhesse,
— tisztán vetted magadhoz, a föld szennyétől
érintetlenül. Kincsünket néked adtuk, — óh
hadd legyen ott a szívünk is Nálad, — mind-
végig áldott szövetségedben Veled. Mivel mi
magunkból semmi jót sem hozhatunk elő, vi-
szont Te, az örök Jó forrása, mindennel
megajándékozhatasz bennünket, ami az életre

és kegyességre való, mély alázattal esedezünk megépítő hűségédért, hogy a Te vigasztalásod birtokában tudjunk az égre tekinteni és isteni bölcseséged végzéseinek tökéletessége felőli szent meggyőződéssel tudjuk elmondani nagy megpróbáltatásunk tüzeiben is — Atyánk, áldott legyen a Te nagy neved, a Jézus Krisztus által. Amen.

KOMOLY MONDANIVALÓK.

Ne „örök nyugvóhelyére“ helyeztessed halottadat és ne „szertartás“-sal temettessed el, hanem „református keresztyén egyházunk rendtartása szerinti végtisztességtétellel, a boldog feltámadás reménysége alatt“.

*

Igaz ugyan, hogy „a boldog feltámadás reménysége“ igen könnyen odairható a gyász-jelentésre, akárcsak az „örök nyugvóhely“. Előbbit írhatjuk megszokásból, élő meggyőződés nélkül, utóbbit a hitetlenség „meggyőződéséből“, vagy a tudatlanság bizonyosságaképpen, mely az Ige területén annyi embert jellemez fájdalmasan.

*

Milyen jó, ha világosan látunk és komolyan hisszük, hogy boldog feltámadásra csak az számíthat, kinek része van az első feltámadásban (Ján. 5:24.), mert hallá Jézus beszédeit és hitt Annak, Ki őt elbocsá-

totta; ezeknek ígértetett ugyanis, hogy nem mennek kárhozatra, sőt már itt átmentek a halálból az életre.

*

Igaz, hogy vannak esetek, melyeket mintha nem tudnánk beilleszteni az Ige alapján felállítható szabályok közé: Emberek, kiken nem jelentkeznek feltűnően az új élet jelei a távolról szemlélő előtt és mégis alázatosan hívő emberek ők. Csendben ápolják az Úrral való közösségüket, — lelkük felfigyel az Igére, boldogan adakoznak, ahol csak tehetik: névtelenül, az Úr ügyére. Hűséggel végzik életük feladatait és ha feltűnnek a nagy óra elközelgésének jelei, nem csinálnak nagy kérdést a dologból, elmennek hittet, csendesen, mert szemeik látnak megnyilatkozott egeket...

*

Jól mondta valaki, hogy a sok között, három dolgon ugyancsak csodálkozni fogunk a mennyben: Milyen sokan lesznek ott, kikről nem gondoltuk, hogy odajutnak: és mennyien hiányoznak majd azok közül, kiknek ottlétét bizonyosra vettük; legcsodálatosabb lesz, hogy mi ott vagyunk...

*

Mindezeket megjegyezve se felejtük el Megváltónk határozott kijelentését: „Ha valaki ujonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát“ (Ján. 3 : 3.) Míg újjá nem születünk, komolyan nem érdekelnek Isten dolgai és ha itt nem érdekeltek, van-e alapja annak a reménységnek, hogy a halál után egyszerre Isten szentjeivé válunk? ... Ki-kicsak azt arathatja odafent, amit idelent vetett. (Gal. 6 : 7—8.)

*

Egyedül Isten tudhatja, kik az övéi. Az ő választottait utolsó percekben is meg tudja menteni. Azért ne halaszd utolsó órádra a megtérést. Kálvin mondja: Nyomorult dolog Istennel a halálos ágyon békélni meg. És vajjon tudhatod-e: mikor jó utolsó órád?

*

Ne rendezz „nagy temetést“. Isten szentjei sohasem voltak hívei a koporsó körüli pompázásnak. Egyszerű végtisztességtétel, Isten dicsőítése és az örökkévalóság gondolatának evangéliumi tolmácsolása az igehirdetésben, általában kerülése minden feltűnésnek... Ezek illenek a református ember puritán hitéhez. Nagyszabású síremlékek

állítása helyett, komoly keresztyén célokat támogató adományok hirdessék az elköltözött emlékét.

*

Legyen virág a síron, beszéljen a halál felett diadalmaskodó életről, de jól jegyezzük meg annak a komoly keresztyénnek mondását, ki igen megszívlelendő tanácsot adott: „Ha egyenként szórnánk kedveseink lábai elé, míg velük együtt vagyunk, azokat a virágokat, melyeket haláluk után koporsóikra és sírjaikra halmozunk, helyesebben járnánk el“ ...

*

Őrizzük meg kegyelettel az elhúnytnak emlékét, de cselekvő szeretettel vegyük körül az élőket. Helyezzünk arra súlyt, hogy szeretteink, velünk egyben, Krisztus megváltottai legyenek. Ha ennek vágya ott él szívünkben, Isten megőriz bennünket attól a kegyetlen kíméletességtől, mellyel a napnap után egyre gyengülő beteget is gyógyulással biztatgatjuk, ahelyett, hogy a hívő ember nagy reménységeiről beszélgetnénk vele és az Istennel való megbékélés boldogságát hangsúlyoznánk előtte. Hány esetben tapasztaljuk, hogy a kedves beteg valóság-

gal felszabadul nyomasztó állapotából, ha
őszinte bizonyúságtévők vagyunk ágyánál.

*

Mindnyájunkban megvan az élet szeretete,
de a mindenáron élni akarás éppen olyan be-
teg dolog, mint a halálnak szenvedélyes kí-
vánása. Régi kegyeseink nem félték így a
haláltól, mint a mai ember. Békességgel fo-
gadták a közeli elmenetel gondolatát és alá-
zatos elmélyüléssel, csendes imádkozással
készültek fel a Krisztushoz költözésre.

*

Úrvacsoravételt ne ajánlj a betegnek. Majd
kéri ő, ha az Úr indítja. Még a halálos ágyon
is személyes ügyünk: kívánjuk-e hirdetni
Urunk halálát, mint üdvösségünk egyetlen
és bizonyos reménységét? Ha betegünk ön-
ként kívánja a szent vacsorát, társuljunk
hozzá, hiszen közösségnek vacsorája az.

*

És ha eljön a rettegett óra és elmegy ő,
kit nem tudtál itt tartani, — ne szállj perbe
az Úrral! Valósággal megdöbbenő, hogyan
gerjednek Isten iránti haragra sokan, kik
elveszítik kedveseiket, azok várt gyógyulása
helyett. Hogyan tör ki belőlük a megbántott

lélek keserősége: többé nem imádkoznak, templomba nem járnak, bibliát nem olvasnak... Dacolnak az Éggel... Nem tudják, mit cselekesznek. Mennyivel jobb volna az Úr lábaihoz borulniok, így szólván: „Te adtad és Te vetted el, — áldott legyen szent neved érette!”

*

Van lesujtottság, hihetetlen méretű szenvedéssel; mintha rombadőlt volna az egész világ, olyan sötétség veszi körül a lelkeket, hogy még egy parányi vigasztaló csillagocska fénye is hiányzik. A kísértő felhasználja ezt és az öngyilkosság gondolatát súgja a megpróbált léleknek. Vigyázz, ne állj szóba a sötét gondolatokkal! „Hű az Isten, aki nem hágy feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kiemenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.” (I. Kor. 10 : 13.)

*

Az öngyilkosság nem megoldás. Az életet elvenni annak áll jogában, aki adta volt azt. A kétségbeesés a kárhozat veszedelme. Ragadd meg Jézusod kezét, ki megígérte: „Íme én ti veletek vagyok minden napon, a világon végezetéig!”

*

Élet és halál nagy alkalmai teszik nyilvánvalóvá: Hiszem-e azt, amit hiszek? Az igazi hit: bizonyosság, kész levonni ennek következményeit. Ne addig higgyünk, míg alkalmunk nincs a hitetlenségre, hanem dicsőítsük az Urat a halál árnyékának völgyében is, melyben a hívő lélek nem félhet a gonosztól, tudván, hogy az Úr vele van. Isten a szeretetnek tökéletes Ura, ki soha sem hagyja cserben a benne bizókat. Menynyire méltó volna hozzá és hozzánk, ha a gyász fájdalmai között is így tudnánk élő hittel kiáltani: „Igen Atyám, mert így volt kedves Te előtted.

*

Mindebből nem következik, hogy siess vigasztalódni. Hiszen szent dolog az Isten előtt hordozott gyász, nem arra való, hogy meneküljünk terhei alól. Minél többször borulsz Jézusod szívére, hogy kisírd fájdalmadat, annál drágább lesz az a vigasztalás, mit ő ad neked: megépül belső embered, meglátod mások nyomorúságait és elindulsz feléjük, nem azért, hogy magad számára kérj részvétet, hanem, hogy másokat vigasztalj azzal a vigasztalással, mellyel az Isten vigasztal téged. (2. Kor. 1 : 3—4.)

*

Végtére is erre a meggyőződésre akar vezetni Isten: „Az Úrnak minden útja kegyelem és hűség azoknak, akik szövetségét és bizonyosságait megtartják.“ (Zsolt. 24 : 10.)

*

Mutasd meg nekünk az ég örömeit,
Melyek e földi élet után várnak;
S kapuján belül elrejtett kincseit
Ama számunkra készült dicső várnak;
Taníts meg élni, taníts meghalni,
És légy irgalmas felmagasztalni!

295. dics. 2. vers.

A MENNYBEN OTTHONOM . . . *

A mennyben otthonom, hol nincsen szenvedés,
Hol gond és fájdalom s halál nem ismerős,
Hol béke vár reám s vihar nem ostromol,
Ahol szegény szívem megnyughatol.
Oh, szép hazám, dicső hazám,
Hol öröklét derül reám,
Ahol nem lesz sírás, elválás, bucsúzás,
Csak fény s megújulás,
Oh, szép hazám!

Ott túl idők ködén, dicsőség fényiben,
Révpártod int felém és látja már hitem,
Mit életfád terem, mit véred ad nekem,
Ott csendben boldogan élvezhetem.
Oh, szép hazám, dicső hazám,
Hol öröklét derül reám,
Ahol nem lesz sírás, elválás, bucsúzás,
Csak fény s megújulás,
Oh, szép hazám!

Rám is gondolt Uram, készített hajlokat
Vére hullásiban örök üdvöt adott,
Ott túl a fényben én szent arcát nézhetem,
Hol teljes üdve im' enyém leszen.
Oh, szép hazám, dicső hazám,
Hol öröklét derül reám,
Ahol nem lesz sírás, elválás, bucsúzás,
Csak fény s megújulás,
Oh, szép hazám!

* Szerző fordításában a Hallelujah 370. sz.
éneke.

CSEPPEK
AZ ISTEN GYÓGYSZERTÁRÁBÓL.

Minden szenvedésöket Ő is szenvedte és orcájának angyala megszabadítá őket; szerelmében és kegyelmében váltotta Ő meg őket, fölvette és hordozá őket... Ézs. 63 : 9.

**
*

És lesz az Úr nyomorultak kővára, kővár a szükség idején. Azért tebenned bíznak, akik ismerik a te nevedet; mert nem hagyta el, Uram, akik keresnek téged.

9. Zsolt. 10—11.

**
*

Légy sziklaváram, ahová menekülhessek szüntelen; rendelkezél megtartásom felől, mert köszálam és erősségem vagy te.

71. Zsolt. 3.

**
*

Mert nem zár ki örökre az Úr. Sőt, ha megszomorít, meg is vigasztal az ő kegyel-

mességének gazdagsága szerint. Mert nem
szíve szerint veri és szomorítja meg az em-
bernek fiát.

Jerém. sír. 3 : 31—33.

**
*

Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedé-
sünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez
nekünk, — mivelhogy nem a láthatókra né-
zünk, hanem a láthatatlanokra; mert a látha-
tók ideig valók, a láthatatlanok pedig örök-
kévalók.

2. Kor. 4 : 17—18.

**
*

Mert tudjuk, hogy ha a mi földi sátorhá-
zunk elbomol, épületünk van Istentől, nem
kézzel csinált, örökkvaló házunk a menny-
ben.

2. Kor. 5 : 1.

**
*

Mert a mi országunk mennyekben van,
honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is vár-
juk; ki elváltoztatja a mi nyomorúságos tes-
tünket, hogy hasonló legyen az ő dicsőséges
testéhez, amaz ő hatalmas munkája szerint,
mely által maga alá is vethet mindeneket.

Fil. 3 : 20—21.

**
*

Mert nem olyan főpapunk van, aki nem
tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem

aki megkísértetett mindenkben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.

**
*

Zsid. 4 : 15—16.

Fiam, ne vesd meg az Úrnak fenytését; se meg ne lankadj, ha ő dorgál téged; mert akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, akit fiává fogad. Ha a fenytést elszenveditek, akkor veletek úgy bánnik az Isten, mint fiaival... Zsid. 12 : 5—7.

**
*

A minden kegyelemnek Istene pedig, aki az Ő örök dicsőségére hívott el minket a Krisztus Jézusban, titeket, akik rövid ideig szenvedtetek, Ő maga tegyen tökéletesekké, erősekké, szilárdakká és állhatatosakká!

**
*

I. Péter 5 : 10.

Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, higytetek Istenben és higytetek énbennem.

Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítek néktek.

És ha majd elmegyek és helyet készítek
néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek
titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legye-
tek. János 14 : 1—3.

**
*

Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermeké-
ről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha
elfeledkeznének is ezek, én terólad el nem
feledkezem. Ézs. 49 : 15.

**
*

Az én gondolataim nem a ti gondolatai-
tok, a ti utaitok pedig nem az én utaim, —
mondja az Úr. Mert amint magasabbak az
egyek a földnél, aképpen magasabbak az én
utaim utaitoknál és gondolataim gondolatai-
toknál. Ézs. 55 : 8—9.

**
*

Jézus mondja: Ne félj! Én vagyok az
Első és az Utolsó és az Élő, pedig halott va-
lék és imé, élek örökkön örökké Ámen és
nálam vannak a pokolnak és a halálnak
kulcsai. (Jel. 1 : 17—18.)

**
*

Azt mondja az Úr, Dávidnak, a te Atyád-
nak Istene: Meghallgattam a te imádságodat,

láttam a te könnyhullatásodat, imé én meggyógyítlak téged.

II. Kir. 20 : 5.

**
*

És letörli az Úr Isten a könnyhullatást minden orcáról... És szólnak ama napon : Imé Istenünk, akit mi vártunk és aki megtart minket; ez az Úr, akit mi vártunk, örüljünk és örvendezzünk szabadításában.

Ézs. 25 : 8—9.

**
*

És hallék nagy szózatot, amely ezt mondja vala az égből: Imé az Isten sátora az emberekkel van és velök lakozik és azok az ő népei lesznek és maga az Isten velök lesz, az ő Istenök.

És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmultak.

És monda az, aki a királyi széken ül, vala: Imé mindent ujja teszek. És monda nékem: Írd meg, mert e beszédek hívek és igazak.

János jel. 21 : 3—5.

**
*

És semmi elátkozott nem lesz többé; és az Istennek és a Báránynak királyiszéke

benne lesz; és az ő szolgálai szolgálnak néki.

És látják az ő orcáját; és az ő neve homlokukon lesz. És ott éjszaka nem lesz; és nem lesz szükségük szövétnekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket és országolnak örökkön-örökké.

János jel. 22 : 3—5.

*

Bár térhetnék haza,
Hol készen vár a hely,
Hol bűnnek nincs szava,
S a szív békére lel.
Hol új ének fakad
Dicsőült ajkakon,
Hol pálma, korona
Az elnyert jutalom.

Oda a szent helyre,
Hol nincsen fájdalom,
Nincs válás, küzdelem,
Oda vigy Jézusom.
Hol a megfeszített
Dicsőségére lel;
Vágyam csak odá von,
Ott vár reám a hely!*

* Hallelujah 26. sz. ének.

HALÁL-E AZ, AMIT ANNAK NEVEZÜNK ?*

Ó nem halál az, nem, nem,
Az Úrhoz menni föl,
E bús földről kiszállni,
S ott fenn otthont találni,
Hol csillag tündököl.

Ó nem halál az, nem, nem,
A menny polgáraként
Édes békében élve,
Jajtól, bajtól sem félve,
Élvezni fönn a fényt.

Ó nem halál az, nem, nem,
Ha Krisztusom fogad,
Ülvén királyi széken,
S kegyelmét osztja nékem:
„Jöjj s lásd meg arcomat!”

* Malan Caesar verse: Vargha Tamás fordításában.

Ó nem halál az, nem, nem,
Amerre Ő halad,
Nyomában járni-kelni,
Kies mezőkre lelni,
Az életfák alatt.

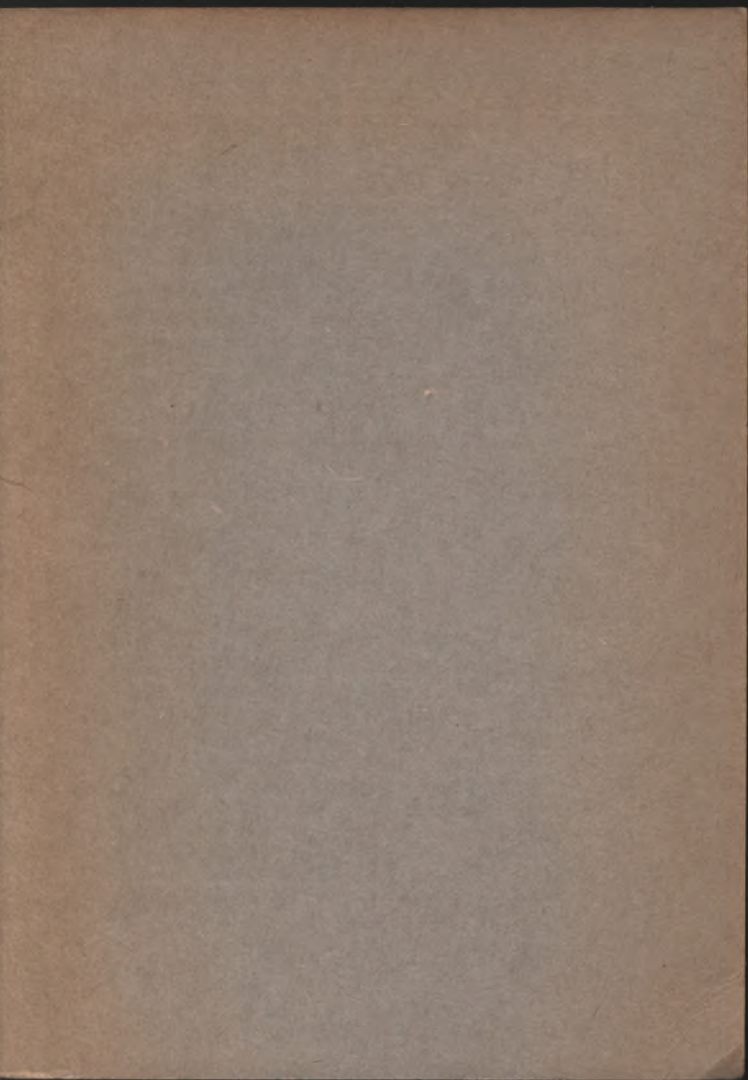
Ó nem halál az, nem, nem,
Koronás fővel ott,
Az égi fény-körökbe
Őt áldnunk mindörökre,
Ki bűnből megmosott.

Ó nem halál az, nem, nem,
Világnak Üdve, Te
Ha árad bőven s mindig,
Nem csak cseppekbe, mint itt,
Kegyelmed tengere!

TARTALOMJEGYZÉK.

	Oldal
Vigasztalóul jöttem — — — — —	3
Elment — — — — —	7
Engem vár Jézusom — — — — —	11
Isten akarata-e, vagy a körülmények? — —	14
Élő Megváltóm van nekem — — — — —	17
Nem szabad sírnom? — — — — —	19
Mi lesz halottainkkal? — — — — —	22
Mit keresitek a holtak között az élőt? — —	27
Nem jött még onnét vissza senki? — — — —	30
A B. F. R. A. — — — — —	33
Lesz-e viszontlátás a síron túl? — — — —	35
Halottaktól nem várunk kijelentést — — —	38
Kis gyermek halálára — — — — —	43
Komoly mondanivalók — — — — —	47
A mennyben otthonom — — — — —	55
Cseppek az Isten gyógyszer-tárából — — —	56
Halál-e az, amit annak nevezünk? — — —	62

E könyvecske szerzőjétől megjelent

Az Úr az én vigasztalóm

című könyvecske, melyet megküld Pécsről a szerző, valamint a Református Traktátus Vállalat (Budapest, VIII., Kislaludy-utca 28/a.), Szomorkodók, betegek ezrei forgatják évek óta áldással ezt a könyvecskét, mely eddig 45.000 példányban látott napvilágot.

Rendelje meg, ha még nem ismeri

Szívemet

Hozzád emelem!

című, elmélkedéseket és imákat, az élet különböző alkalmaira nyújtó, vászonkötésű és fűzve kapható könyvecskémet. Eddig 10.000 példányban jelent meg. Magyar református egyházunk vezéregyéniségei melegen ajánlják e könyvet minden református keresztyénnek. Adja útavalóul felserdülteknek, konfirmáló gyermekeinek, házasságra lépőknek, vigasztalóul betegeknek és szomorkodóknak. Mindenekelőtt szerezze meg saját lelki épülésére.

Felelős kiadó: Nyáry Pál,

Rákóczi Nyomda, Pécs. A nyomdáért felel: Keller József cégt.